

פרשת שמות

"ויגדל משה ויצא אל אחיו..וירא איש מצרי מכה איש עברי..ויך את המצרי ויטמנהו בחול" (שמות ב', י"א-י"ב).

משה החי במנותק מהחברה ומחוקיה - מאמין שצדקתו מספקת, אינו ממתין לקבלת אישורים, ופועל ללא סמכות משפטית.

טעותו מתחוורת לו מאוחר מדי - "ויאמר לרשע למה תכה רעך. ויאמר מי שמך לאיש שר ושופט עלינו..וירא משה" (ב', י"ג-י"ד).

(עיון בפרשת השבוע)

"מברכין החודש-ר"ח שבט ביום שבת קודש ואין אומרים אב הרחמים והזכרת נשמות. המולד שבת קודש לפנות בוקר שעה 4 עם 53 דקות 12 חלקים, ולשעון א"י 05.42" (לוח ארץ ישראל הר' טוקצינסקי)

שעור פרשת השבוע: גילי זיוון

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.48	זמן תפילין /טלית	16.31	הדלקת נרות
9.15	סוף זמן ק"ש	16.40	מנחה א' 14.00 ב' 16.40
16.52←16.56	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.40	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.14	צאת הכוכבים	12.30, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	16.55	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער בביה"ס	17.28	צאת השבת

באשקלון שבת נכנסת בשעה 16.30, ויוצאת בשעה 17.30

אחות תורנית – הילרי יום טוב

שבת
שלום

פרשת שמות

עבד כי יירדה
אך נפשו חפשיה
בן מלך הוא
בן ק-ה.

אך לבו הוא יבש,
כמעט נואש מהגאל,
ומכה בו נוגש
כבר חישוב להיגעל.

אבל מידי ערב
בצל ארמון ביתו
הוא בן חורין
עם נותנו.

שחים הם עם השם
לא מתייאשים
שח הוא אליהם-
חלומם הוא יגשים.

עוד קצת עוד קצת
עדי היגאל
מי שיוותר עימי בעניי
יהיה פאר גאולת ישראל.

עוד קצת עוד קצת
גם אנו נמתין
אף אם רב עוניינו.
כבר יחיו המתים.

יהודית ויידן, בתם של מרים ומהה בן צבי- ארה בירושלים

נר זיכרון-

כ"ה טבת - יום פטירתו של בנו איציק אפלבוים ז"ל (תשס"ח)
כ"ז טבת- יום פטירתו של חברנו רלי (רפאל) סימון ז"ל (תשס"ד)

ליוסליה קארו
אתך באבלך במות אחיך
שלמה כהן ז"ל
קיבוץ סעד

לזיכרו fe פיפקה - אנה אק פס ילדי הקבוצה

הירוק היום ירוק מאוד
 והאפור היום אפור מאוד
 וקצת שחור ואין לובן בעיר
 והנסער היום נסער מאוד
 והעבר היום - עבר מאוד
 קצת עתידי, ואין הווה באוויר.

(מתוך השיר "למחרת" של לאה גולדברג)

פיפקה, בתוך כל האפור צבעת את הימים בכתמים עזים של כתום, סגול וכחול - בצבעוניות העזה שלצויריך ובהמלצתך לאנשים לצבוע קיר בצבע עז וחם בביתם.
 הגוונים הרכים בצוירי המים שלך, לעומת הסערה בצויריך המופשטים היו לי לחידה ולהשתאות.
 הצבע, הפרח והיופי הם מילים נרדפות לשמך.
 תמיד הארת וקבלת אותנו במאור פנים בשלום, במילה טובה ובהתעניינות רבה.
 אנחנו נפרדים ממך היום, והיום היום אפור מאוד
 בשם כל ילדי הקיבוץ שאהבת- נוח בשלום ונזכור אותך באהבה צבעונית.

הספד לפיפקה - דודה להבי

אין גוזרין גזירה על הציבור אלא אם כן רוב ציבור יכולים לעמוד בה (בבא קמא עט):

פיפקה, חברנו היקר. ביקשת שלא נספיד אותך, לא לקחת בחשבון שרוב הציבור לא יסכים לעמוד בבקשתך. בכל זאת – רק מעט דברי פרידה מחבר.

אתה יליד גרמניה שהיגר לארגנטינה, שם התבגרת. גדלת בבית שהיה ידוע בקהילה בהכנסת האורחים, זרים ומכרים. היית בין מקימי תנועת הנוער בני-עקיבא ופעלת רבות בסניף. שימשת מדריך ומגשים. לפני עלייתך לארץ-ישראל ולקיבוץ עם הדרום-אמריקאים הדרכת בהכשרה. הגעתכם לסעד בשנותיה הראשונות היתה חשובה להמשך קיום הקיבוץ. בנוסף לעבודתך עסקת בצויר. היית אחראי לתברואה של המקום, דאגת במסירות למראה הבית המשותף שלך ושלנו. בשנים האחרונות מספר משפחות דאגו להזמין אותך לסעוד בביתן ואתה נענית, תחסר להן מאוד. לשיעור הגמרא של נתן ז"ל היית מופיע כמו יקה, תמיד חמש דקות מאוחר.

בחודשים האחרונים נחלשת ונעזרת במוסדות המשק כראוי לך. המרפאה, בית שקמה ומוסדות נוספים. תודה מיוחדת לסימן-טוב ולחברך הטוב יצחק.

כבקשתך – לא אאריך למרות שיש עוד הרבה במה לשבח אותך. שלום לך חבר יקר. ת.נ.צ.ב.ה.

קיבוץ סעד אבל על מותו של חברנו

שלמה פריימן (פיפקה) ז"ל

ומשתתף בצער המשפחה

עוֹלָם אֵלֶיזֶר נְהִיר ז"ל

אבי, אליעזר, נולד בירושלים לפני שמונים וחמש שנים, דור שלישי לילידי הארץ.

היה באבי שילוב נדיר של רדיפת אמת וצדק בד בבד עם תמימות ואהבת הבריות, הערצתי אותו על עוז רוחו להיאבק למען אידיאלים ולנסות לשנות את מה שכולנו כבר מזמן נואשנו מלנסות.

חיינו של אבי לא היו קלים, הוא לא ידע מנוח – הרי איך יכול אני, כך אמר לי לא אחת, להישאר שווה נפש מול אי צדק ועוולות חברתיות. זוכר אני שיחות עמו, בו ניסיתי לשכנעו לחדול מהמאבקים, הרי אנו חיים בחברה חומרנית שהתפרקה מערכיה החברתיים, אך הוא בשלו, טוען שזו חובתו כלפי הנכדים, הם דור ההמשך.

אבי מעולם לא נכנע לנוחיות, לא כנער דתי יחידי בגימנסיה הרצליה, אז נדרש הוא להוריד מראשו את כובע המצחייה כתנאי להישארותו ככנר ראשון בתזמורת. אבי סירב להתכחש לאמונתו ולא הסכים להוריד את הכובע, לכן העבירו אותו מהשורה הראשונה לשורה השנייה.

אבי מעולם לא נכנע לנוחיות, כך היה כמורה לטבע, במקום להעביר את תכנית הלימוד הסטנדרטית של משרד החינוך, הוא יצר תכנית לימודים משלו, שבמרכזה הקניית אהבת הטבע לילדים באופן בלתי אמצעי, בטבע עצמו ולא בתוך כיתה, תלמידיו מספרים על הוואדי בו גידלו צמחים שונים, על שיעור מעשי בצייד צרצרים, תפיסת שלשולים ועוד ועוד...

אבי מעולם לא נכנע לנוחיות, כך היה לאחר מלחמת יום כיפור, השבר החברתי לא נתן לו מנוח, והוא, כנגד כל הסיכויים, הקים בנתיבות מועדון חקלאי עבור בני נוער שנפלטו מהמסגרת החינוכית. מספרים שהיה ניגש לנערים שהסתובבו ברחובות העיירה בחוסר מעש ומגייסם לפעילות חינוכית במועדון, פעילות שהצילה רבים מהם מהתדרדר לעולם הפשע.

אבי מעולם לא נכנע לנוחיות, גם בנושאים הלאומיים, ובמקום לשבת ולקטר "על המצב" כמו רובנו, יצא הוא למאבק שכלל הגשת עתירה לבג"ץ כדי לחייב את הממשלה לקיים משאל עם בעניין "ההתנתקות". כן נהג אבי להשתתף באופן קבוע בישיבות הוועדה לחוקה חוק ומשפט שדנה בגיבוש חוקה לישראל, ואף זכה להוקרה על תרומתו מיו"ר הוועדה כיום השר מיקי איתן.

אבי שמח לקיים את מצוות הבורא בכל מאודו, וראה בכך זכות גדולה. רבים זוכרים איך אבי נרתם בשמחה לטפל באימו, סבתא שפרה, במסירות אין קץ לאורך שנים רבות, תוך שהוא מקריב את נוחיותו ועצמאותו. מעולם לא שמעתי ממנו כי קשה לו, נהפוך הוא, אבי שמח על הזכות שנפלה בחלקו לקיים את מצוות כיבוד אם.

אבי ראה בלימוד התורה ערך עליון, תמיד היה עם ספר לימוד ביד, חס וחלילה לא להתבטל מתלמודו. וכך בהגיעו לבית החולים באפיסת כוחות, בשארית כוחותיו למד את "פרשת השבוע" ביחד עם יהודה נכדו. כמה סמלי שלימוד זה היה הדבר האחרון שעשה אבי בחייו לפני שעצם את עיניו ונפטר.

במהלך השבעה סיפרו לי חברים וחברות על "הנס" הרפואי שאירע לאבי, מדובר בתקופה נוראית בה מצבו הגופני והנפשי של אבי התדרדר לתהומות הסבל האנושי, משפחתנו גייסה את כל כוחותיה כדי למצוא מזור לסבלו באמצעות הרפואה הפרטית תוך שהיא נאבקת כנגד דרישת הממסד לאשפוז במוסד מחוץ לביתו. לבסוף, לאחר שנה נוראית, ומאבק עיקש, מצאנו את הטיפול הנכון, שהחזיר את אבי לחיים של סיפוק וכבוד. ביתם של הורי שב להיות בית שמח מוקף בילדים, נכדים ונינים.

הרהרתי רבות האם נכון להזכיר את העניין הרפואי, הרי אבי מעולם לא דיבר סרה ולא פגע באיש, ואיך זה שדווקא בדברי לזכרו יהיה משום אמירה פוגענית, מאידך איך ניתן שלא להזכיר את אבי שזיכה אותנו בתקופת מחלתו במצוות הצלת "נפש בישראל" וכיבוד אב, ולא רק אותנו זיכה אבי במצוות, בתקופת חשוכה זו זכינו לפגוש בחברים "מלאכים" מהקיבוץ שתמכו באבי ובאימי ברגעים הקשים ביותר, וכן בשני עובדי סיעוד ישראלים שטיפלו באבי במסירות נפש של ממש. מקווה אני כי יהיה בפרסום הדברים להשפיע על משפחות נוספות ללכת בדרכנו, ולאפשר לכל מייסדי הקיבוץ לסיים את חייהם בבית אותו ייסדו לפני 65 שנים. נוח בשלום על משכבך אבי, ראוי אתה לכך.

כַּנְק חַדִּי

לסבא שלי האהוב!

הנה כמעט 30 יום עברו מאז שעזבת והכל נראה כאילו רק אתמול עוד היית. הלב מתגעגע והזיכרונות מציפים ופתאום המון סיפורים באים ועולים. סבא, היית לי אבא חבר וידיד, היית פה תמיד בשביל כל מי שצריך. בשביל כל אחד ואחד דאגת וטרחת, ועל איש במשפחה לא פסחת. לימדת אותנו מהו כוחו של הרצון, שאסור אף פעם להפסיק לחלום. לעולם לא ויתרת על עקרונות וערכים, וכל דרכיך ומעשיך ביושר מלאים. צעדת בשביל החיים בצורה מפליאה, וכל זאת בדאגה תמידית שאיש לא ייפגע. היית הסלע האיתן של המשפחה, שתמיד אפשר לפנות אליו בשעת צרה. אז מה נותר עוד לומר? איך אפשר לתאר? אובדן כה גדול וחוסר שתמיד יישאר. היה שלום סבא יקר שלי, תנוח בשלום ובשלווה על משכבך ובטוחה אני שבגן עדן אתה נמצא. זוכרת, אוהבת ומתגעגעת בלי סוף,

נכדתך הודיה

סבא שלנו היקר והנדיר!

אמנם עזבת, אבל כל כך הרבה השארת...
השארת לנו דרך חיים של מידות מופלאות והמון ערכים, לימדת אותנו ישרות מהי, בלי פשרות וללא תנאים. לימדת אותנו לדון לכף זכות, גם כשקשה ולא נעים. היתה לך רגישות כל כך מופלאה לא לפגוע באחר אפילו כמלוא הנימה. היית סב מפנק ואוהב, היית לנו כאב דואג ותומך, והכל מכל הלב והנשמה. תמיד, 24 שעות ביממה. סבא היקר, אתה כל כך חסר, אתה בלבנו תמיד תישאר. מה שכתבתי, אפילו לא מתחיל לתאר, את מסירותך הענקית, שהיא סמל ופאר. מה שנשאר לי זה פשוט לומר תודה על שנים שתמיד היית שם בשבילנו ונתת את הנשמה. אין ספק שעלית למעלה עם מטען שיעלה את נשמתך הלאה והלאה. אוהבת ומתגעגעת מאד

נכדתך שסרה

שלושים לאליעזר נהיר ז"ל

ביום שני, כ"ה טבת, נקיים אזכרה לזכרו של ראש משפחתנו, בתכנית:

15.30 – התכנסות בבית העלמין.

16.30 – מנחה ולימוד משניות במועדון לחבר והעלאת דברים לזכרו

הפואמה –

ביום חמישי שעבר- יצאנו לסיור לילי מרתק בגלקסיה אחרת, ובמרחק שעת נסיעה מקיבוצנו – העיר בני ברק. בתחנה הראשונה ב"עזר מציון"- מוסד מפואר של צדקה וחסד, שמענו מפיו של מייסדה הרב ציולה-חרדי הדור פנים, כיצד הקים את העמותה לפני כ-30 שנה לאחר שזיהה צורך אמיתי של חולים ובני משפחותיהם שלא זכו עד אז למענה הולם, ומאז לאחר דרך ארוכה עומד היום מוסד לתפארת ומעסיק אלפי מתנדבים, עשרות אמבולנסים ובנק "מוח עצם" לטובת חולי לוקמיה- השלישי בגודלו בעולם. בזמן שדיבר בקעו קולות העזרה ממכשירי הקשר שבכיסוי ובעוד הוא מכבה אחד, צפצף חברו חזק ממנו במלחמה על תשומת לבו- "אלו ואלו בצפצוף מצפצפים". מדריכת הסיור שלומית רוטנברג, שיתפה אותנו בסיפור חייה כחרדית נשואה בעבר, וכגרופה חילונית בהווה, אמא לשני ילדים חרדים שתורתם אומנותם. שלומית מתגוררת בנפרד מהם בשולי בני ברק, תוך שמירה על ההרמוניה המשפחתית, אולי בזכות היותם חסידי חב"ד המתאפיינים בפתיחות יחסית לחסידויות אחרות. לאולם נכנסה 'שדכנית מקצועית' בעלת מראה טיפוסי וכאילו יצאה ממילון המושגים- מהלכת באיטיות, פאה המכסה חלק ממצחה, ראשה נוטה על צדו, עיניה ערמומיות ופיה מפיק מרגליות. יונה – שמה, החלה מספרת את רזי המקצוע המצריכים ידע בנושאים שונים ומגוונים: רפואה- מגנטיקה ועד למחלות כרוניות. כלכלה- מנדל"ן ועד למימון. גיאוגרפיה ומוצא המינים- מטרנסילבניה ועד ליטא, ומהודו ועד כוש. הסטוריה – לשם קביעת הייחוס מימי תחילת החסידות ועד לתולדות האדם הראשון. פסיכולוגיה- איך עוקפים אמא בעייתית ונעזרים בסבתא נדיבה וגו'. נסכם את כל התורה כולה על רגל אחת, במשפט: "לא מסתירה כלום, אבל.. לא מדברת אם לא שואלים". היה זה רק קצה קצהו של הדיווח ואלץ לעצור כאן, מפאת קוצר הדרך- המשך יבוא, על פי דרישת הקוראים.

בליל שבת – לאחר התפילה נשא הרב ארי שיעור בנושא: "הבריאות הממלכתית- בראי ההלכה". מאז ומתמיד ראתה היהדות את חובתו של הציבור לדאוג לפרט בנושא זה, בעוד שבמדינת ישראל התבסס החוק המחייב כי לכל אזרח יהיה ביטוח בריאות, רק בשנת 1994 דרך המוסד לביטוח לאומי. מאידך, מוטלת חובה הלכתית על כל אזרח, להתיישב רק במקום בו יש רופא בר השגה, אשר יכול לספק לו שירותי רפואה ובכך לקחת אחריות על בריאותו.

ביום ראשון- ליוונו למנוחת עולמים את חברנו שלמה פריימן (פיפקה) ז"ל, שעשה את הדרך הארוכה מגרמניה לארגנטינה ויחד עם הגרעין הדרום אמריקאי הגיע לסעד, אהב את הסביבה וטיפח אותה לרווחת כולנו. בעיקר היה פיפקה, אמן בנשמתו והקריקטורות שצייר תרמו למורל הכללי בראשית ימי הקיבוץ. חלק מעבודותיו וציוריו המופלאים נגזו זמן קצר לאחר הצגתם, ורק מעטים זכו לראותם- מדובר ביצירות של ממש! יהי זכרו ברוך.

לתיבות הדואר הגיע דף המבשר כי ההרשמה לסוף השבוע באשקלון גלשה הרבה מעבר לקיבולת, ומתבקשים מתנדבים המוכנים לדחות את הנופש למועד מאוחר יותר בגבעת אולגה. רבים אימצו את הפתגם: "טובה ציפור..". ובעקבות כך נערכה הגרלה מי לאשקלון ומי לאולגה. לא קל לרצות את הציבור.

ביום רביעי- נשם העולם לרווחה לאחר שהממשל האמריקאי צלח את ה"מצוק הפיסקלי" ואישר את התקציב. כך יוכל הצרכן האמריקאי להמשיך ולצרוך כהרגלו- צ'יזבורגר כפול, מכוניות ענקית זוללות דלק, ובעיקר אשראי, בלי לחשוש מגזירות המיסים שיוטלו עליו, ואנו נהנה מהפירורים שיותיר אחריו. להתראות ב"תהום הפיסקלי"..

יומם קינח

לא מובן (לי) וצודק...

שתי פסקאות בעלון שבת האחרון, תפסו את עיני וחזרו וחידדו בי את חוסר ההבנה המלווה אותי לאחרונה. הראשונה בסוף דברי אירית אודות ענף המזון, בהם מדווח שבקרוב תהיה הנחה של 5% בשוק-שישי, רק לתושבים ולחברים, והשנייה מחאתם של התושבים ל"מחווה הרצון הטוב מצד חברי הקבוץ כלפי אנשי השכונה"- סעיף שגם באספה גרם ללא מעט תמיהה.

אז מה לא מובן לי. לא מובן לי ה"שוויון" בעלויות המושטות על החברים והתושבים ללא כל הבדל. לאחרונה ביקשתי להשתמש במועדון לחבר, לאירוע משפחתי והתבקשתי לשלם עבור השימוש מחיר שהשאר אותי פעורת פה. לשאלתי אם יש הבחנה בין שימוש של חבר או תושב- ניתנה תשובה שלילית. האם המטבח והמועדון לא ניבנו מכספי הקיבוץ? האם עד עידן השינויים לא השתמשו בהכנסות החברים לבניית המבנים הציבוריים? והיכן משתלב פה מס האיזון שקיבלנו על עצמנו. אז נכון- יש עלויות של אחזקה שוטפת, של תפעול, חשמל, נקיון וכדו' ויש לגבות כסף בעידן ההפרטה אך עדיין- המקומות הללו ניבנו מכספנו! האם אין לכך השלכות על ההתנהלות היומיומית? משהו לא מסתדר לי.

יש בין תושבי השכונה אנשים שאני מוקירה ואוהבת (והם יודעים זאת!) ואין בדברי כמובן שום דבר אישי. תגובתם בעלון האחרון מוכיחה שוב שאין רצונם לקבל חסדים אלא לחיות ביחד על עקרונות צודקים. אני משערת כי החיכוך בין סוגי השותפות השונים-אגודה, קבוץ וכו', טומנים בחובם מוקשים לא מעטים ליחסים תקינים, אך לא נראה לי כי הטיית המאזניים היא הפיתרון לאלה. [מעמד בני משק צריך עיון].

ואם בידי הקולמוס, אמשיך לעוד עניין.

הבנתי כי בשיחה שהיתה עם ציבור האוכלים בשבת בצהריים בחדר האוכל, הועבר מסר חד משמעי כי האוכלים שמחים בחלקם ומבקשים כי הארוחה תימשך.

אני יודעת שאין המשימה קלה לענף המזון, ורוצה לשוב ולהודות לעובדים על מאמציהם. אני חושבת כי הארוחה היא חלק מחובותינו כלפי שכבת הוותיקים שנדרשה בגיל מבוגר להסתגל לשינויים רבים בארחות החיים, במיוחד לפיחות הזוחל ב"ביחד" ולדגש הרב המושם על התא המשפחתי. שינויים בגיל המבוגר לא קלים לעיכול גם בגלל הגיל וגם בגין אובדן של בן זוג. עלינו למתן בעבורם את המהפך. זה אחד מחלונות ההזדמנות לכך ואני מעריכה זאת.

דליה רוצי

"אפקט הדומינו"

"סידור הרכב" בנוי כך- שזמינות הרכבים למשתמשים, מותנה בשימוש נכון בתוכנה, ופעולה על פי הכללים.

כל נסיון לקצר את הדרך, כגון: לקיחת/החזרת מפתח כשהארון פתוח, ולא באמצעות המחשב. לקיחת הרכב הלא נכון. אי החזרת מפתח למקומו המדויק וכו' - משבשים את השירות **לרבים ממשתתפי הסידור**. כדאי להיעזר/להתייעץ בשעת הצורך באחרים המבינים/מנוסים יותר ולא להסב עגמת נפש לאחרים.

1. רכב

לתשומת לב!

להדסה ולחנן ז'אן - מזל טוב להולדת הנין
 נכד לתמי ולירמיהו בן שלום - נין לציפורה ולישראל בן שלום
 בן לאוישי ולטובה בן שלום

לשייח ולפנינה בר-חי ולכל המשפחה
 מזל טוב להולדת הנכד
 בן לבת-אל ולרונן הז'וי

האטו שלנו!!

זכור - כשאתה מחנה את הרכב לצידי הדרך - שכנך ממול גם מחנה את רכבו/רכבה לצידי הדרך. רכב שלישי מגיע - הולך רגל חוצה... כל אחד מהם רוצה להגיע בשלום הביתה, ובשלום. המציאות הזאת מעמידה בספק אפשרות כזאת. פעמיים במהלך השבוע האחרון- הנהג השלישי לא ראה אותי ואני לא ראיתי אותו. מה צריך לעשות כדי לשנות זאת? - אנו טובים בשינויים גדולים העולים לעיתים בממון רב... בעוד כאן, השינוי הנדרש הוא קטן - רק להשתמש במגרש החנייה הנמצא בסביבות ביתך! נכון, זה דורש הליכה של שתי דקות עד פתח ביתך. בבוקר אני פוגשת אותך צועד/צועדת במרץ רב, שנינו מחייכים ומברכים בבוקר טוב - אני רוצה שבמהלך כל היממה נרגיש בטוחים ומתחשבים. אגב - לא הבנתי מדוע כמה מבעלי הרכבים מחנים את רכבם ביום שישי ממש מול בית-הכנסת, וכל השבת עומד הרכב מוכן להסתערות, כאילו אנו גרים ב(עוטף) עזה?...

מריט תמי

תודה

זה עתה קמנו מה"שבעה" על אבינו, אבשלום זיוון ז"ל, ורגע לפני שאנחנו חוזרים למרוץ החיים רצינו לעצור ולהגיד תודה מכל הלב, לחברים וחברות מקהילת סעד, שמצאו לנכון, בזמנם הפרטי, לתמוך ולסייע בדינו, מהכנת ארוחות שלוש פעמים בכל יום, הבאת עוגות, ייעוץ והדרכה, ארגון תפילות במניין, ציוד לאבלים ולתפילה, ובכל שאר העניינים להם נזקקנו במהלך שבעת הימים.

לכל העוסקים בצרכי ציבור באמונה, שעושים זאת מכל הלב ושלא על מנת לקבל שכר, הרבה הרבה תודה!

משפחות: זיוון - סעד, שריד - יבנה.

חוברת תקציב הקהילה (צבע כתום) חולקה הבוקר (יום חמישי) לחברים. הדיון באסיפת החברים על תקציב הקהילה יתקיים במוצאי שבת הבא, פרשת וארא. חברים המעוניינים לקבל הבהרות על הכתוב מוזמנים למשרדי ביום שני הקרוב בין השעות 20:30 ל 21:30. שבת שלום צפ

”אפסנואלף” – סיכום שהוא רק התחלה..

ממש כחזונו של הרצל, על תקומתה של ארץ(לנד) חדשה (נוי) ישנה (אלט), מצאו לנכון היושבים על ההגה, בעצה עם חברים רבים, כי יש להחזיר עטרה ליושנה' ולהביא את קיבוצנו לאותה רמת סדר וניקיון שהרחיבה דעתו של אדם ושהיתה נהוגה כאן מימים ימימה.

לשם כך כונס צוות לתקופה קצובה של 3 חודשים, שמטרותיו היו: סילוק מפגעי ניקיון, והתווית דרך חדשה/ישנה לשמירתו.

כצעד ראשון, חילקנו את אזור המגורים לאזורי משנה, וסיירנו בכל אחד מהם בכדי לאתר ולמפות את המפגעים השונים. בהמשך, הכרזנו על מבצע איסוף אשפה גדול מהבתים ומהחצרות. כמות הפסולת שנאספה, לא היתה מביישת את מחנות הפליטים השוכנים מולנו. את איסוף המפגעים הפזורים וניקיון השבילים, פינות האשפה וכו' ביצענו במהלך סוכות, בעזרתם של ילדינו החביבים ואנשים טובים באמצע הדרך, שהתגייסו לעזרה, וכמובן עובדים זמניים אותם גייסנו לטובת המבצע.

אז מה היה לנו? (יש לקרוא בנשימה אחת!)

פינוי פסולת פלסטיק/ אלקטרוני/בטריות, מטאטא מכני, החלפת פחי אשפה פגומים בחדשים, פינוי גרוטאות גן כחול, הצבת מחסומי אבנים, פינוי גזעים ברחבי הקבוץ, ניקיון בנקודות איסוף אשפה, ניקיון ואיסוף פסולת לצידי השבילים וברחבי הקבוץ, חלוקת מגנטים למידע לציבור, ניקיון כביש הכניסה לקבוץ, ניקיון באזור הגזר והנגריה - ועדיין לא סיימנו את הרשימה שהועברה לידיו הנאמנות של צוות הנוי.

אחד הקשיים הגדולים שעמד בפנינו היה גיוס עובדים למשימות. מסתבר כי למרות ה'הפרטה' וההנחה התיאורטית, שחלק מבני המשק והחברים יראו בכך הזדמנות להגדלת הכנסותיהם, לא נמצאו קופצים לעבודות שהוצעו (שווה לחקור את הנושא...). חלק גדול מהאנרגיה והזמן שהקדשנו לפרויקט, היה בניסיון לגיוס עובדים למשימות השונות.

מה עוד יהיה לנו?

כאמור, עבודת הצוות היתה מוגבלת ל-3 חודשים שחלפו ביעף. המבצע שנעשה היה ברמת הטיפול הראשוני הגדול אך דרך ארוכה של **מאמץ שימור המצב הקיים** עוד לפנינו, ותלויה בכל אחת ואחד מאיתנו.

ראשית, כולם מתבקשים לשים לב להוראות בדבר פינוי אשפה ולפעול לפיהן. הוצאת אשפה שאינה נכנסת לפחים בימים שני וחמישי בלבד והוצאת גזם ביום רביעי בלבד!

הורים שימו לב, כאשר אתם שולחים את ילדיכם לשפוך אשפה, אנא וודאו כי הם אכן מספיק גבוהים על מנת להכניס את האשפה לפח, ואינם משאירים את השקיות ליד הפח- כדאי לשמוע מהם כיצד התגברו על המכשולים כשהם חוזרים הביתה.

אל תרחמו על חפצים שונים- מה שהחלטתם לזרוק מבינתכם מקומו **בתוך הפח**, אל תחליטו להשאיר מחוץ לפח במחשבה ש"אולי מישהו צריך את זה וחבל לזרוק"!

אנא וודאו כי האשפה בתוך הפח ומכסה הפח סגור- בעיקר בפחי העיתונים הכחולים למחזור נייר, על מנת למנוע מהאשפה להתעופף. קשירת שקיות ניילון למתקני פינוי הבקבוקים ממש לא מועילה והיא אינה מקשטת אותם, אנא הכניסו את השקיות לתוך המקום המיועד להן, ושוב שימו לב לא לאפשר להן לעוף ברוח.

נכון, בדרך כלל הלכלוך אינו באשמתנו, אך אם ב"לכתנו בדרך" ראינו שקית זרוקה, בקבוק מתגלגל וכו'- מותר וכדאי להרימו ולהשליכו לאשפה, ממש כמו בבית!

בואו נפקח קצת את העיניים מעבר לנעשה בין כתלי ביתנו, נעשה מאמץ קטנטן שבשמירה על הניקיון הציבורי, נסביר לילדינו על חשיבות שמירת ניקיון במרחב הציבורי תוך כדי מתן דוגמה אישית. זה צעד קטן לאדם, צעד גדול לניקיון. מה שמחזיר אותנו לכותרת שהיא – **סיכום שהוא רק התחלה.**

צוות אלטנוילנד

אופר פלומי, חגית רפא, אליסב' אק, אלי סימון, חייט פנדסמן, מויס'ה, אתי קימלמן.

התיישבות וחקלאות ברמת הנגב

מציעים לכם סיור: "התיישבות וחקלאות ברמת נגב"

הסיור הוא במסגרת מועדון חברתי במועצה אזורית "שדות נגב", בהדרכת גדי גרינבלט.

גדי גרינבלט הוא גיאוגרף חוקר ההתיישבות בנגב. מרצה ידוע ומבוקש.

מועד הטיול: יום שלישי, ד' בשבט (15.1.13).

המסלול:

(1) **מצפור "טלי"** – תצפית.

(2) **תחנת הנסיונות** ברמת הנגב – מים מליחים וחקלאות במדבר.

(3) **שיבטה** – הנבטים וחקלאות נבטית.

(4) **אנדרטת הקומנדו הצרפתי.**

(5) **חוות בודדים** – החלוציות של שנות ה-2000.

עלות הטיול 50 ₪.

כדאי להצטייד בשתייה וכריכים למשך היום.

יציאה מסעד ב-7.50 ליד השער.

הרשמה – על גבי לוח המודעות.

חזרה משוערת בשעה 15.30. טיול נעים.

ערב אזכרה ליהודה רוזמן

ביום ראשון כד' טבת ה-6 לינואר, נקיים יום זיכרון לזכרו של אבינו יהודה רוזמן ז"ל.

להלן לוח הזמנים:

15:30 – עליה לקבר – יציאה מרחבת קו לקו ב-15:25

16:15 תפילת מנחה בחדר אוכל - כיבוד קל

17:00 התכנסות בחדר אוכל ימין:

- לימוד משניות – הרב ארי סט

- דברים לזכרו של אבא – נציג המשפחה

- שיעור של הרב דר' בני לאו – תורה פרנסה בעיני אמוראי ארץ ישראל